

har afgivet den Erklæring, vi nu have hørt. Det er min Overbevisning, at denne Sag med stor Nytte kunde have været afgjort allerede for lang Tid siden, at den ikke vil have nogen praktisk, alvorlig Ulempe, og at man ved at nægte den sit Samtykke har ydet et ikke uvelkomment Stof til Agitation, hvilket Stof jeg med stor Tilfredshed seer forsvinde ud af Verden. Naar det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgfreds vil forsøge nu at faae Tanken ubkastet om yderligere Forandringer i Loven, vil jeg imidlertid gjøre ham opmærksom paa, at han i den Henseende bør være meget varsom, thi den Formodning kunde da opstaae, at det ærede Medlem, da der nu endelig er kommet en Regjering, som vil gaae ind paa Loven, selv søgte at skabe Uanseligheder for den; for ikke at miste dette Agitationsmiddel. Det kan umuligt være det ærede Medlems Tanke; men jeg vil dog gjøre ham opmærksom paa, at denne Idee kunde opstaae. Det vilde imidlertid i høi Grad være i hans og Alles Interesse at undgaae dette, og det vilde derfor være særdeles ønskeligt, om man holdt sig til det foreliggende Lovudkast, istedetfor at indlade sig paa Mere, da man nu har været saa heldig at faae den Erklæring fra Regjeringen, at den vil gaae ind derpaa.

J. A. Hansen: Det ærede Medlem har, naar han vil anføre mine Ord, meget ondt ved at huffe, hvad jeg har sagt; han kan det næsten aldrig, uagtet han bilder sig det ind, og han huffer ogsaa feil her. Jeg har ikke sagt, at denne Lov skulde være et Kjendtegn paa, om vi havde et frisindet Ministerium eller ikke, men jeg har sagt, at Ministeriet ved at tage imod den vilde afgive et Kjendtegn paa, at det ikke var et bureaukratisk Ministerium. Det ærede Medlem veed imidlertid meget bedre end jeg, at man kan have et Ministerium, som ikke er bureaukratisk, men som heller ikke er frisindet, thi de to Ting hænge ikke nødvendig sammen; Ministeriet behøver ikke at være frisindet, fordi det ikke er bureaukratisk. Jeg har anført, at de Ministerier, som vi hidtil have haft, og som have modsat sig denne Lov, i deres hele Retning have været bureaukratiske, og jeg var overbevist om, at saasnart vi fik et Ministerium,

der ikke var dette, vilde det kunne gaae ind paa denne Lov. Det at modsætte sig denne Lov har staaet som et Kjendtegn, som en Fane for Ministeriet, men saasnart den stryges, veed man, at Ministeriet ikke er bureaukratisk. Det ærede Medlem var ikke engang tilfreds med at sige, at jeg havde udtalt, at det skulde være et frisindet Ministerium; men han sagde, at det skulde være et overordentlig frisindet Ministerium. Det er en besynderlig Egenkab ved det ærede Medlem, at han ikke alene huffer feil, men hvad han mener at huffe, overdriver han tilmed uendeligt; der skal idetmindste „overordentlig“ til, for at det kan blive rigtig godt. — Det ærede Medlem har dernæst ogsaa idag vist os en Gave, hvoraf han er i Besiddelse, som vi mange Gange have beundret. Han har nemlig et meget klart Blik for, hvad der kan siges som Bevæggrund for en Mand's Handlinger, og han har et vist Greb paa at sige det Børste, der kan siges om en Mand, naar han vil bedømme hans Handlemaade; han har en Evne til at see, hvad der kan anføres — naturligviis vil han ikke gjøre det — som de fletteste Bevæggrunde for en Mand's Handlemaade, og denne Egenkab har ikke her ladet sig uden Bidnesbyrd, idet han har sagt, hvad der kunde siges, men han har naturligviis ikke tænkt paa, at det kunde være saaledes. — Hans Advarsel skal jeg tage til Eftertanke, men jeg skal dog sige, at den var aldeles overflødig. Jeg henvendte mig til den høitagtede Justitsminister for at høre hans Udtalelse, men jeg troer, at den Maade, hvorpaa jeg spurgte, var saaledes, at Enhver kunde vide, at naar Ministeren advarede imod at søge Forandringer foretagne i Loven, vilde jeg ikke søge nogen saadan. Forøvrigt forekommer det mig, at det ærede Medlem kunde have haft Anledning til at talke mig, fordi jeg forsøgte om muligt at faae et Par af de Undtagelser, her ere opstillede, til at falde bort, thi efter hans hele Stilling og Grundsætninger forekommer det mig, at han maatte ønske, at Embedsmændene ogsaa fik Udgang til at faae den Ret, som Lovudkastet tilfigter, at skaffe alle andre Statsborgere. Det kan imidlertid efter den Maade, hvorpaa han bedømmer Sagen, være, at han, da jeg havde forsøgt det, og Forsøget bristede, ikke vilde an-